

Lange tijd leek geen onrecht ons nog op straat te krijgen. De verontwaardiging terug. Wat doen we ermee?

‘Kom eens bij me, rakker’

Van 6 tot 11 november wil de eerste Week van het Therapiedier mensen laten kennismaken met het heilzame effect van therapiehonden

- In België zijn therapiedieren relatief onbekend
- Therapeutische sessies met therapiehonden werpen vruchten af

► Ilse VAN HALST

„Oeps! De rakker sprong op mijn schoot!” Een schaterlach weerklinkt door de gangen van het rust- en verzorgingstehuis Zonnestraat in Hasselt. Elisabeth borstelt voorzichtig Deus, de hond die de bewoners elke donderdagmiddag een bezoek brengt, tot groot jolijt van Elisabeth. „Is hij niet te zwaar?”, wil een bezorgde Lucienne Crets weten. Zij is hondentrainer bij vzw Toscanzahoeve, een gedrags-, trainings- en opleidingscentrum. „Bijlange niet”, verzekert Elisabeth, terwijl ze ijverig blijft borstelen. „Jij zit hier goed hé, Deus?”

Rvt Zonnestraat werkt al enkele jaren met honden op therapeutische basis, omdat men er overtuigd is van het heilzame effect van zogeheten therapiedieren op het welzijn van de bewoners. „In ons land zijn therapiedieren nog niet erg bekend”, zegt Inge Pauwels, bezielster van de vzw Toscanzahoeve. „Het gaat om dieren met wie een begeleider op therapeutische basis werkt in tal van instellingen. Tachtig procent van de therapiedieren is een hond, maar we werken ook met katten, konijnen en paarden.” Om het grote publiek vertrouwd te maken met deze dieren en hun inzet organiseren de vzw's Toscanzahoeve en Therapiedier van 6 tot 11 november de eerste Week van het Therapiedier.

Irène komt aangereden in haar rolstoel. „Kom erbij zitten”, noodt Lucienne haar uit. „Wil jij Deus eens een snoepje geven? Ik maak de doos open en dan haal jij er één snoepje uit.” Met haar goede hand reikt Irène aarzelend een hondenbrokje aan. Vrolijk z'n haren schuddend plaatst Deus, een kruising tussen een terriër en een sheltie, de poten op Irènes schoot

Door Deus te borstelen en te aaien, onderhouden de bejaarden in het rvt Zonnestraat hun motoriek. © Rudi Van Beek

en knabbelt voorzichtig het brokje op. Irène slaat haar ogen dankbaar op naar Lucienne. Ze straalt. „Nog eens!”, spoort Lucienne Irène aan. „Maar nu houd ik het doosje vast en probeer jij het open te maken.”

„Dankzij de hond kunnen we bewoners die we anders moeilijk kunnen bereiken, toch betrekken bij de activiteiten. Het contact met de hond lijkt bijvoorbeeld dementerenden wakker te maken en prikkelt hun zintuigen”, legt ergotherapeute Lien Flament uit, die Lucienne bijstaat. „De aanwezigheid van de hond lokt bewoners uit hun kamer, onder wie ook personen die anders niet naar buiten komen. En bewoners met een hekel aan kine-oefeningen worden aangezet om eenvoudige handelingen te doen, zoals aaien of borstelen. Aldus onderhouden ze hun motoriek.”

Ook het geheugen van de bewoners wordt getraind. Lucienne Crets komt aanzetten met stapel dozen in verschillende kleuren. „Paula, wil jij me assisteren en Aurore spelen?”, grapt ze, verwijzend naar het populaire programma *Hoger, lager* van Walter

„Dankzij de therapiehond kunnen we bewoners die we anders moeilijk kunnen bereiken, toch betrekken bij activiteiten”

Capiau eertijds. Gegrinnik alom. Een glunderende Paula verstopt op aangeven van Lucienne een hondenbrokje onder een doos. „Onder welke kleur zit het snoepje?”, betreft Julienne er de anderen bij. Jef wijst de gele doos aan,

Michel gaat voor de blauwe, Elisabeth wijst naar de rode. „Welke kleur bedoel je?”, vraagt Lucienne. „Rood”, bevestigt Elisabeth. Iedereen kijkt vol spanning toe wanneer Deus de dozen omstoot op zoek naar het lekkers. „Bravo Michel!”, roept Lucienne uit. „Het zat onder de blauwe doos. Dat had je prima onthouden.”

Anderhalf uur lang bouwen de bewoners torens, gooien ze met ballen, stappen ze over en onder een touwenparcours, spelen ze roulette met hondenbrokken. Tussendoor krijgt „de kleine rakker” van menigeen een aai en een knuffel. De bewoners genieten zichtbaar. Therapiehonden zijn er ook extra op getraind om zich te laten aaien. „Nu verdient hij toch wel een beloning”, besluit Jef. „Hij heeft flink gewerkt.” Trots stopt hij Deus enkele snoepjes toe.

„We stellen vast dat deze sessies vruchten afwerpen”, knikt Lien Flament. „Zowel lichamelijk als psychosociaal varen onze bewoners er wel bij. Kijk naar Elisabeth. Hoewel ze veel pijn heeft, bleef ze langer meedoen dan ze van plan was, omdat ze zo geniet van het gezelschap van de hond.” Om maar niet te spreken van Deus' capriolen, die de nodige hilariteit opwekken en aldus het verdriet en pijn van de bewoners verzachten.

Van 6 tot 11 november zijn er praktijkvoorstellingen met therapiedieren in scholen, ziekenhuizen, bejaardeninstellingen en gevangnissen in heel Vlaanderen. Daar verneemt u meer over opleidingen om te werken met therapiedieren. Meer weten? vzw Therapiedier, Inge Pauwels, info@therapiedier, 0475 34 71 12.